

Se deschide un nou drum

Marturia fostului preot romano-catolic
Joseph Cherucheril

Timp de mulți ani am mers pe drumul pe care mersesem de când mă născusem. Totuși, niște cuvinte rostite de Domnul Iesus Cristos m-au făcut s-o iau într-o direcție cu totul nouă: „*Iesus i-a spus: Eu sunt calea, adevărul și viața*“ (Ioan 14:6). Aceste cuvinte au declanșat în cazul meu o schimbare a vieții cu urmări eterne și au alungat întunericul ereziei prin lumina adevărului lipsit de compromis.

Strămoși importanți

Familia în care m-am născut la data de 21 aprilie 1943 în Kerala din sudul Indiei era romano-catolică și trăia după tradițiile pe care le moșteniserăm de la sfântul Toma, un martir din anul 52 d.Cr. în sudul Indiei. Conform unei alte tradiții, în anul 345 un negustor pe nume Toma din Cana emigrase din Siria în Kerala împreună cu 72 de familii din Siria. Noi catolicii credeam că proveneam din aceste familii. Fie că aceste tradiții corespund adevărului, fie că nu, fapt este că eu am fost crescut de părinții mei după cele mai stricte reguli ale religiei catolice. La șapte zile de la naștere am fost botezat, și instruirea mea s-a făcut exclusiv în școli romano-catolice, care urmau ritualurile și regulile Bisericii. Am respectat fără critică toate tradițiile, dogmele și practicile și eram impresionat de hainele lungi și negre ale preoților și de veșmintele frumoase pe care le purtau la celebrarea liturghiei și a altor ceremonii.

O chemare înaltă

După gimnaziu, mi s-a comunicat că sunt chemat să devin preot, așa cum fusese Rev. Matthew, unchiul meu și fratele tatălui meu.

După doi ani de studiu la un seminar inferior, am intrat în 1965 la seminarul sfântului apostol Toma din Kottayam. Primii trei ani au fost consacrați studierii filozofiei: filozofia grecilor din antichitate și din Evul Mediu, apoi psihologia veche și nouă, precum și logica. În timpul vacanțelor de vară îi ajutam acasă pe părinții mei și îl sprijineam pe preotul din parohie la catihază și la alte activități pentru tineret.

În următorii patru ani am studiat fiecare aspect al teologiei sistematice. În vacanțele dintre semestre îl ajutam mai departe pe preotul din parohia natală sau pe cei din alte parohii. Duminica țineam predici, organizam întruniri pentru tineri sau îi despovăram pe preoți în alte feluri. La sfârșitul acestor ani de studiu, la 21 decembrie 1972, am fost hirotonisit preot. Hirotonisirea a fost o festivitate deosebită. Credincioșii prezenți, inclusiv părinții mei, mi-au sărutat mâinile și m-au privit cu respect și admirație. Aceste atenții au declanșat în mine o anumită mândrie și sentimentul că sunt o personalitate importantă.

Fidel, și totuși nesigur

Eram un preot hobotnic, conservator, care se subordona cu fidelitate autorității papei. Împărțeam zilnic sacramentele și îndeplineam cu conștiinciozitate practicile tradiționale ale Bisericii Romano-catolice. Am făcut lucrul acesta pînă în momentul în

care grația lui Dumnezeu a produs o schimbare în viața mea: Am simțit o neliniște în spiritul meu, ba încă, cu cât înțelegeam mai puțin sensul botezului copiilor mici și a spovedaniei pentru iertarea păcatelor, ca și venerarea icoanelor și numirea Mariei ca sfântă mamă a lui Dumnezeu, cu atât mai nenorocit mă simțeam. În afară de aceasta, am început să fiu deranjat de faptul că multe dogme ale Bisericii contraziceau Biblia și că papa trebuia să fie infailibil în anumite situații. În cursul timpului, credința mea în prezența reală a lui Iesus în pâinea și vinul euharistiei a scăzut. Mi-am suportat starea interioară fără să vorbesc cu cineva despre aceasta, știind bine că mă amenințau altminteri disprețul, persecuția și posibilul pericol fizic din partea comunității romano-catolice și a episcopilor și preoților ei.

Întâlnire cu mesajul biblic

În 1985 și 1986 am ajuns în contact cu Simon Kottoor (Volumul 1, nr. 14), un bărbat amabil care părăsise preoția. Era evident că Simon Îl *Se deschide un nou drum* 49 cunoștea pe Domnul Iesus. El mergea cu Domnul plin de bucurie și mulțumire. Prin el am găsit acces la Biblie și am deprins obiceiul de a citi zilnic în ea, indiferent dacă înțelegeam cele citite sau nu. În măsura în care Cuvântul lui Dumnezeu îmi influența gândirea, mi-am dat seama că Biserica Romano-catolică nu corespunde Bibliei în multe privințe.

Prin Simon am făcut cunoștință și cu scrierile unui alt fost preot, Bart Brewer (Volumul 1, Nr.3), care conduce acum organizația Mission to Catholics International din San Diego, California. Am citit tractate și cărți publicate de această societate. Cu timpul am înțeles limpede că Cuvântul lui Dumnezeu e adevărul, așa cum a spus-o Iesus atât de clar în rugăciunea Sa din ajunul crucificării Sale: „*Sfințește-i în adevărul Tău! Cuvântul Tău este adevăr*“ (Ioan 17:17). Mi-am dat seama și de faptul că adevărul are o legătură absolută cu viața și sfințenia: „*Scriptura nu poate fi desființată*“ (Ioan 10:35). Prin urmare, Dumnezeu l-a folosit pe Simon Kottoor ca să-mi deschidă ochii pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru darul Său prețios al salvării.

Pe calea salvării

Nu cunosc exact data precisă a salvării mele, dar a fost în anii 1994 și 1995 când Dumnezeu m-a atras la Sine. Următoarele versete biblice au avut o mare influență asupra mea: „*Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine*“ (Ioan 14:6). „*Dacă Îl mărturisești deci cu gura ta pe Iesus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi salvat*“ (Romani 10:9-10). „*Căci prin El avem amândoi acces la Tatăl într-un singur Spirit*“ (Efeseni 2:18). „*Oricine invocă Numele Tatălui va fi salvat*“ (Romani 10:13). „*Și în nimeni altcineva nu există salvare, căci nu s-a dat oamenilor nici un alt nume sub cer în care trebuie să fim salvați*“ (Fapte 4:12).

Pe când eram încă preot, mi-am pierdut treptat încrederea în sistemul sacramentelor și al propriilor fapte bune, prin care se face chipurile procesul salvării.

Cuvântul lui Dumnezeu mi-a scos la iveală propria mea păcătoșenie și m-a făcut să înțeleg că pe mine nu mă putea elibera nici o practică ritualistă. Când am înțeles că numai Iesus Cristos mă putea salva de păcat și de urmările lui, am acceptat îndată în credință lucrul acesta și am fost instantaneu salvat.

Cu ce putem contribui noi înșine?

Ce ușurare, ce libertate! Iesus Cristos era singurul sacrificiu [jertfă] perfect pentru păcate pe care îl putea accepta Tatăl. În Biserica Romano-catolică învățasem că ceea ce îndeplinise Iesus pe cruce cu privire la păcatele lumii este incomplet și că și noi înșine trebuie să ne ispășim păcatele. Conform învățaturii și practicii romano-catolice, faptele pocăinței, penitențele și meritele altora, mai ales meritele Mariei și ale sfinților, pot contribui la salvarea noastră. Totuși, aceste lucruri sunt pură blasfemie la adresa lui Dumnezeu. Iesus Cristos, care este Dumnezeu perfect și om perfect, a plătit în mod deplin pentru fiecare păcat comis. Biserica Romano-catolică subminează cu învățăturile și tradițiile ei darul gratuit al lui Dumnezeu de salvare care li se dă tuturor celor ce se încred în Iesus Cristos.

În Constituția Apostolică privind noul regim al indulgențelor (1.01.1967) se spune despre „cei credincioși în Cristos“: „Ei își duc propria cruce ca ispășire pentru păcatele lor și ale altora, știind cu siguranță că pot da ajutor fraților lor, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl îndurărilor, pentru dobândirea salvării“. Și: „În plus, din această comoară face parte și valoarea cu adevărat nemăsurată, ineputabilă și mereu nouă pe care o au înaintea lui Dumnezeu rugăciunile și faptele bune ale binecuvântatei Fecioare Maria și ale tuturor sfinților. Ei au călcat pe urmele lui Cristos Domnul, cu grația Sa, s-au sfințit și au terminat lucrarea încredințată de Tatăl. În felul acesta și-au obținut propria salvare și au contribuit și la salvarea fraților lor în unitatea Corpului mistic“.

Credință sau fapte?

O asemenea învățătură se află foarte clar în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și îi face pe aceia care îi dau urmare sclavi pe toată viața ai unei căi greșite. Salvarea se face numai și numai prin grație și este posibilă exclusiv prin intermediul credinței în Iesus Cristos (Efeseni 2:8-9). Ea nu se efectuează nici prin faptele mele, nici prin cele ale vreunui alt om viu sau mort. „Căci printr-o singură ofrandă, El i-a făcut perfecți pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți“ (Evrei 10:14). Aceeași realitate reiese din Romani 11:6: „*Dar dacă este din grație, nu mai este din fapte, altfel grația n-ar mai fi grație*“. Când am priceput că păcatele mele fuseseră complet ispășite și că întreaga mea vină a fost plătită atunci când Cristos Și-a vărsat sângele pe cruce, atunci Dumnezeu m-a îndreptățit pentru totdeauna și mi-a trecut în cont dreptitudinea [conformarea cu standardul divin] lui Cristos. Biserica Romano-catolică afirmă: „Îndreptățirea este dăruită prin botez, sacrament al credinței. Ea ne configurează dreptății [dreptitudinii] lui Dumnezeu, care ne face drepti lăuntric prin puterea milostivirii Sale“ (Catehismul Bisericii Romano-catolice § 1992). Cu sistemul ei de fapte și sacramente, Biserica Romano-catolică anulează oferta de salvare a lui Dumnezeu. Ea pune deasupra grației nemeritate a lui Dumnezeu condițiile și regulile ei făcute de ea însăși. Afirmatia ei că Dumnezeu ne consideră drepti întrucât ni se acordă deja (prin botez) o bucată de îndreptățire este în contradicție crasă cu învățătura clară a Bibliei. Numai Dumnezeu este Acela care ne poate îndreptăți! Și singurul mod în care pot primi îndreptățirea Lui este credința în vestea bună că Iesus Cristos a murit pentru păcatele mele, a fost înmormântat și a înviat dintre cei morți. Cine a primit prin credință acest adevăr este salvat, e îndreptățit pentru totdeauna în ochii lui Dumnezeu, pe baza dreptitudinii Domnului Iesus Cristos. Dreptitudinea Sa e baza pe care sunt

achitați credincioșii. „Spre lauda gloriei grației Sale, cu care S-a îndurat de noi în Cel iubit“ (Efeseni 1:6).

Și eu sunt un păcătos!

În Romani 3:23 și 6:23 am citit: „Căci toți au păcătuț și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu“ și „plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața eternă în Cristos Iesus, Domnul nostru“. Aceste cuvinte m-au lămurit că eram păcătos și că fiecare păcătos are nevoie de un Salvator și de salvare. Am înțeles și că numai Iesus Cristos poate fi acest Salvator, căci Tatăl pe El, „care n-a cunoscut păcatul, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptitudinea lui Dumnezeu în El“ (2.Corinteni 5:21). Iesus Cristos a purtat pedeapsa deplină pentru păcatele mele, și numai credința în lucrarea Sa îndeplinită la cruce a putut să mă salveze. Salvarea e un cadou al lui Dumnezeu, ea nu poate fi câștigată prin meritele noastre. „Căci din grație ați fost salvați, prin credință, și aceasta nu din voi – căci este darul lui Dumnezeu; nu din fapte, ca să nu se laude nimeni“ (Efeseni 2:8-9). Acest adevăr mi-a dat lumină, și am încetat să-mi pun încrederea în fapte bune și în sacrameente.

Calea fără Cristos duce la moarte

Numai Iesus Cristos este calea, adevărul și viața. Tradițiile, practicile și dogmele Bisericii Romano-catolice mă făcuseră orb față de acest adevăr. Biserica Romano-catolică nu se află în Cristos, iar calea spre care îndrumă ea duce la moarte; faptele bune, pe care le adaugă lucrării lui Cristos complete, subminează grația nemeritată a lui Dumnezeu, darul fără plată al salvării. Apostolul Paul spune în acest sens: „Eu nu resping grația lui Dumnezeu, căci dacă dreptitudinea vine prin Lege, atunci degeaba a murit Cristos“ (Galateni 2:21).

Căsătoria este darul lui Dumnezeu!

După ce mi-am însușit cadoul salvării numai prin credința în Iesus Cristos, a trebuit să merg mai departe cu această încredere. Eram dependent numai de Dumnezeu pentru tot ce aveam nevoie. Cu cât cunoșteam mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât Îi recunoșteam calea. Un pasaj biblic mi-a arătat limpede că Biserica Romano-catolică se opune vooi lui Dumnezeu cu interdicția de căsătorie a preoților. În Geneza 2: 18 se spune: „Și Domnul Dumnezeu a spus: Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor care să i se potrivească“. Iar în 1.Timotei 4:1-4, Cuvântul lui Dumnezeu consideră interzicerea căsătoriei ca o caracteristică a căderii din credință și a învățăturii greșite. După ce am părăsit sistemul romano-catolic, Domnul mi-a dăruit în iubirea și bunătatea Sa o soție pentru toată viața. Făcusem cunoștință cu Mercy în urmă cu opt ani într-o lucrare dintr-o parohie. Și ea fusese crescută strict catolică și era la fel de neliniștită din punct de vedere spiritual în legătură cu poruncile făcute de oameni ale Bisericii. Căsnicia noastră se bazează pe Cristos, Domnul nostru, care ne-a binecuvântat din plin în 23 octombrie 1996 cu nașterea fiului nostru Lance.

Ne-am lăsat botezați

Purtarea fidelă de grijă a lui Dumnezeu s-a arătat în viața mea și prin întâlnirea cu Dr. Jacob Chelli, conducătorul instituției Berean Baptist Bible College and Seminary din Bangalore. Acest bărbat a fost unealta pe care a folosit-o Spiritul Sfânt ca să mă

introducă mai profund în Cuvîntul lui Dumnezeu. Prin el mi-am dat seama de importanța botezului. Și soția mea Mercy a luat parte la multe ore de învățatură biblică date de el. Botezul credinței este o poruncă a lui Cristos prin care credinciosul depune mărturie că e una cu Domnul Iesus Cristos în moartea, înmormîntarea și învierea Sa. În 6 iulie 1997, Dr. Chelli ne-a botezat pe soția mea și pe mine în capela școlii biblice. A fost o mărturie minunată a victoriei lui Dumnezeu în viața noastră. Când întîlnim în viața noastră cu Cristos ispite, dificultăți și atacuri satanice, cuvintele lui Iesus ne dau putere, curaj și mîngîiere: „*Fericiți sunteți voi dacă vă urăsc oamenii și dacă vă exclud, vă insultă și resping numele vostru ca fiind ceva rău din cauza Fiului Omului. Bucurați-vă în ziua aceea și săltați de bucurie! Căci iată, răsplata voastră este mare în cer. Căci tot așa au făcut și părinții voștri cu profeții*“ (Luca 6:22-23).

Mergem înainte în libertate

Îi mulțumesc lui Dumnezeu din adîncul inimii că ne-a chemat pe mine și pe soția mea numai din grație și că ne-a născut din nou în Iesus Cristos. Acum ne aflăm în lumină, eliberați de întunericul sistemului înșelător al Bisericii Romano-catolice. La început am șovăit și nu ne-a venit așa de ușor să renunțăm la mătănie și la alte rugăciuni tradiționale care ne însoțiseră de cînd ne născusem. În plus, știm astăzi că liturghia e fără sens, căci aflăm din Evrei 10:10-12 că ofranda pe care a adus-o Cristos este completă și că nimeni nu-i mai poate adăuga ceva. Nici sacrificiul de pe cruce nu poate fi repetat, căci a avut loc o dată pentru totdeauna. Liturghia nu poate fi echivalată cu sacrificiul lui Cristos de pe cruce, chiar dacă Biserica Romano-catolică face exact lucrul acesta. Cuvîntul lui Dumnezeu afirmă: „*Crede în Domnul Iesus Cristos și vei fi salvat*“ (Fapte 16:31). Singurul lucru necesar pentru salvare este credința că Iesus Cristos a murit, a fost înmormîntat și a înviat, credința care Îl primește pe El ca Domn și Salvator. În Romani 4:5 citim: „*Dimpotrivă, cine nu face fapte, ci crede în Cel care îi îndreptățește pe cei nelegiuiți, acelaia credința îi este socotită ca dreptitudine*“.

Respingere în familie

Astăzi, lui Mercy și mie nu ne mai este teamă să ne mărturisim credința în Iesus Cristos înaintea altora. Dumnezeu ne dăruiește curajul ca și în prezența catolicilor și a preoților catolici să luăm poziție cu privire la ereziile învățaturii catolice. Dumnezeu ne-a dat îndrăzneala de a vesti pretutindeni și înaintea tuturor adevărul Său. Rudele și prietenii noștri s-au înstrăinat de noi; le este în așa măsură rușine din cauza noastră, încît ne interzic să călcăm în locul unde ne-am născut și în casele noastre părintești. Familia mea, în care eram deja al șaselea preot, este adînc înrădăcinată în romano-catolicism și era foarte mîndră de mine. Din punctul lor de vedere le-am distrus faima de familie romano-catolică exemplară.

Comunitatea credincioșilor

Pe de altă parte, mulți oameni, salvați la rîndul lor, au devenit prietenii noștri și ne încurajează. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am putut deveni copiii Săi și că ne-a eliberat cu adevărat. Laudă Domnului că acum ne putem desfăta de pacea lui Cristos pe care o dă copiilor Săi. În Evanghelia după Ioan 14:27 citim: „*Vă las pace; vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea; să nu vi se tulbure inima, nici să nu se însăimînte!*“ Psalmul 18:3 spune: „*Domnul este Stîncă mea, cetatea mea și*

Salvatorul meu; Dumnezeul meu este Stîncă mea în care mă ascund, scutul meu și cornul salvării mele, fortăreața mea sigură“. Cît timp stăm ferm pe această Stîncă și căutăm ocrotire în această Cetate, nimeni nu ne poate lua această pace. Cuvîntul Său servește de lampă picioarelor noastre și ne luminează cărarea (Psalmul 119:105). Dacă lucrul acesta este realitate în viața noastră zilnică, atunci drumul care ne stă în față, în pofida respingerii și încercărilor, va rămîne luminat, iar noi vom trăi cu încredere în victoria pe care a dobîndit-o Cristos pentru noi.

Pentru tine

Dragă cititorule, dacă nu te-ai împăcat încă cu Dumnezeu, atunci să știi că păcatele tale sunt ceea ce te desparte de El. „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu*“ (Romani 3:23). Dacă știi că ești păcătos, atunci trebuie să știi de asemenea că „*plata păcatului este moartea*“ (Romani 6:23). Aceasta înseamnă că ai nevoie de viață și salvare, căci din punct de vedere spiritual ești deja mort. Nu te poți face singur viu, căci în noi oamenii nu există nimic care ar putea fi de vreun folos pentru a contribui la propria noastră salvare. Tu ai nevoie de altcineva care să te salveze; ai nevoie de un Înlocuitor, de un Substitut, și Cuvîntul lui Dumnezeu spune că acesta există. Despre El se spune în 1.Petru 2:24: „*El Însuși a purtat păcatele noastre în corpul Său pe lemn*“. Aici nu este vorba despre altcineva decît despre Iesus Cristos! Prin urmare, El e Cel în care trebuie să credem. El este înlocuitorul nostru legitim. Totuși, salvați devin doar aceia care se încred în El ca în Salvatorul și Domnul lor personal și pe care Îl mărturisesc și cu buzele (Romani 10:9-10). Dacă ai ajuns cumva la convingerea că numai credința plină de încredere în Iesus Cristos, care a luat locul tău pe cruce ca Înlocuitor al tău, te poate salva, atunci spune-I simplu lui Dumnezeu lucrul acesta, într-o rugăciune sinceră venind din inimă. Vei fi salvat atunci pentru totdeauna, sau altfel spus, El îți va da apoi viață eternă. Apostolul Ioan exprimă astfel lucrul acesta în prima sa scrisoare: „*Și în aceasta constă mărturia, că Dumnezeu ne-a dat viața eternă, și această viață este în Fiul Său*“ (1.Ioan 5:11).

Glorie Domnului!

Joseph Cherucheril își vede locul în special în lucrarea printre catolici, cu scopul de a-i convinge de adevărul biblic. El caută familii catolice în Bangalore și dacă este posibil și în ținuturi îndepărtate. Pe lîngă aceasta împarte tractate, dintre care pe unele le-a tradus în malayalam, limba sa maternă. În casa lui se strîng în fiecare seară de vineri cam șase familii la studiu biblic și rugăciune. El conduce duminica ore biblice la Tabernacle Baptist Church.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea
Departa de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE

str. Podului nr. 8

Fagaras/BV, 505200

ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch